

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

หน่วยราชการต้องเป็นผู้นำในการบริจาค

คนนั้นดอลลาร์หนึ่ง คนนี้สองดอลลาร์รวมกันเข้าเป็นหลายดอลลาร์ ให้ได้ทุกวันนะ เมืองไทยกำลังเรียกว่าเมืองไทยตกน้ำ คนไทยต้องช่วยกันจุดขึ้นจากหล่มลึกที่กำลังตก อยู่เวลานี้ ให้ต่างคนต่างพยายามช่วยจุดเมืองไทยเราขึ้น เวลานี้เทียบกับเมืองไทยเรากำลังตกน้ำให้ต่างจุดต่างลากกันขึ้น ถึงฟัง ๆ ก็คือความปลอดภัยนั้นแหละ

เมืองไทยเรายังไม่ขึ้นจากหล่มลึกเมื่อใดแล้ว คนไทยจะอยู่นิ่งนอนไม่ได้ ต้องต่างคนต่างดันขึ้นทีเดียว เวลานี้กำลังตกน้ำ เมืองไทยเรา ตกหล่มลึกอยู่ ให้ต่างคนต่างจุดต่างคนต่างลาก ต่างคนต่างดันกันขึ้นมันก็ขึ้นเอง ขึ้นมาอยู่ไม่ถอย วันนี้ก็ขึ้นไปหลายดอลลาร์นี้ละ ให้ช่วยกันถ่วงเวลานี้เมืองไทยเรากำลังเป็นชาติใหญ่อีกน้ำแห้งผากไม่มีน้ำในสระเลย ให้พากันเทน้ำลงไปให้น้ำเต็มสระ แล้วก็ชุ่มเย็น หนุนเรื่อย ๆ ละ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป

คนไทยเราทั้งประเทศก็เป็นห่วงใจจิตใจจ่อมาหาหลวงตานี้ เวลานี้เป็นเพราะหลวงตามีอยู่สองเรื่อง เรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องสำคัญก็คือ เรื่องจะช่วยชาติ แต่มันก็มีอุปสรรคคือเกิดอุบัติเหตุนี้ ต่างคนก็ต่างยุ่งไปหมด เพราะคนเดียวสองเรื่อง เรื่องหนึ่งจะขึ้นเรื่องหนึ่งจะลง เรื่องช่วยชาติไทยนี้จะขึ้น ทีนี้เรื่องจุดนี้มันลงเป็นอุปสรรค ผู้ใหญ่ ๆ ทางกรุงเทพ ก็โทรมาเรื่อย โทรมาถามความเคลื่อนไหวของเราตลอดจนอาการของเรา มันเป็นอย่างนี้ ก็บอกว่าดีขึ้นทุกวัน ๆ แล้วก็ถามถึงเรื่องการดำเนินเพื่อช่วยชาตินั้นจะปฏิบัติอย่างไร จะหยุดไปหรือจะดำเนินต่อไป เราบอกให้ดำเนินต่อไปบุกหน้าเรื่อยไปไม่ให้ถอยเพราะเราถอยไม่ได้แล้ว เราบอกอย่างนั้น ไม่มีคำว่าถอยว่าอย่างนั้นแหละ เพราะฉะนั้นจิตใจของเมืองไทยจึงมารวมอยู่จุดเดียวกัน เป็นความกังวลเพราะมันมีอยู่สองแง่ แ่งลบกับแ่งบวก มันกำลังรบกันอยู่ในบุคคลคนเดียว หนังสือพิมพ์ออกก็ ต้องออกทั้งสองเลย

วันที่ ๒๑ นี้จะประกาศ ประกาศทุกโครงการเลย ไม่อย่างนั้นเรามีแต่เฉพาะดอลลาร์กับเช็คดอลลาร์ พอถึงวันนั้นแล้ว เราจะประกาศทั้งเงินสด ทั้งทองคำ พร้อมกันไปหมด เรียกว่าประกาศหมดเลย ทีนี้ก็โล่งหมดเมืองไทยเรา จะมาด้นไหน ๆ สนามบิน สนามบริจาคเราปลอดภัยแล้ว ทีนี้ก็ลงพริบ ๆ เลย ประกาศวันนั้นเราจะต้องประกาศเกี่ยวกับเรื่องทางรัฐบาลเรา หน่วยราชการทุกหน่วยทั่วประเทศไทยให้ เป็นผู้นำละเป็นที่ดีเยี่ยม สมเกียรติเมืองไทยเรา คนใดนำก็ตาม ถ้าไม่ใช่วงราชการ แผนกต่าง ๆ ทั่วประเทศไทยตั้งแต่รัฐบาลลงมา เป็นผู้นำแล้วไม่มีสง่าราศีเท่าที่ควร

เพราะฉะนั้นจึงต้องขอร้องท่านเหล่านี้ให้มาเป็นผู้นำของชาติ ชาติของเราจะเป็นสง่าราศี เป็นที่ข่มเยินของประชาชนที่เขาบริจาคว่างต่างทิศต่างแดน อยู่ที่ไหนทั่วประเทศไทย เขาบริจาคว่างได้ทั้งนั้น

หน่วยราชการต้องเป็นผู้นำของเขาในการบริจาคว่างนี้ จึงเหมาะสม ถ้าขาดอย่างนี้ เสียอย่างเดียว ก็เหมือนว่าต้นไม้ไม่มีสักต้นหนึ่ง ต้นก็จะหักโค่นลงง่าย ๆ ไม่มีรากแก้ว มีแต่ดอกใบสวยงามขนาดไหนก็ไม่เห็นเป็นที่น่าดู เพราะรากแก้วของมันไม่มี รากแก้ว ก็คือตั้งแต่รัฐบาลลงมา ตั้งแต่ในวงราชการนี้เป็นรากแก้วอันใหญ่โตของบ้านเมือง อันนี้จำต้องประกาศให้ทางรัฐบาลทราบทั่วถึงกัน แล้วต่างคนต่างยกสมชื่อที่ว่า ราชการนี้เป็นเจ้าของเมืองไทย เจ้าของคือการนำทุกอย่าง การเสียสละ การบริจาคว่าง ต้องเป็นผู้นำกันทั้งนั้น ที่นี้เป็นเครื่องประดับไปหมด ประชาชนราษฎรก็ข่มเยิน เป็นสุขทั่วหน้ากัน เขาเคารพนับถือในวงราชการ

ถ้าหากว่าราชการไม่แสดงตัวออกในทางนี้แล้ว จะเป็นการขายตัวมากที่สุดเลย ขายราชการ ราชการจะมีกว้างแคบขนาดไหน เมืองไทยเรา ขายหมดเลย ใช้ไม่ได้ว่าจัน มีแต่ราษฎรมีหัวใจ เขาช่วยชาติ ๆ โดยส่วนใหญ่ แต่จริง ๆ ไม่สะดวก ๆ เลยนี้ใช้ไม่ได้ เสียที่สุด เพราะฉะนั้นเราจึงต้องช่วยกระตุกตอนนี้ เพื่อให้ตอนนี้ดีขึ้น เป็นผู้นำ เรียกว่ารากแก้วหรือแก่นของชาติบ้านเมืองที่อยู่กัน ก็คือรัฐบาลลงมา ราชการแผนกต่าง ๆ นี่คือส่วนใหญ่ของบ้านเมืองเรา ตั้งแต่บัดนี้ต้องให้เป็นผู้นำเคลื่อนไหวพาประชาชน นำออก นำออกให้โลกภายนอกเขาได้มองเห็นว่าเมืองไทยเรานี้เป็นอย่างไร

มีแต่ประชาชนคนธรรมดาบริจาคว่างกับเราเมืองไทยช่วยตัวเอง ๆ ด้อย่างนั้น อย่างนี้ก็ตาม ก็ไม่ค่อยมีศักดิ์ศรีเท่าที่ควร ถ้าลงวงราชการแผนกต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย ช่วยเป็นแนวหน้าแล้ว เมืองนอกทั่วโลกเขาแหงนดูเราโน่น เพราะมีเกียรติ นี่สมชื่อสมนามว่าเมืองไทยเราเป็นเมืองทอง วันประกาศเราก็ก่อนประกาศให้ทั่วถึงกันหมด เราพูดได้เรานะ เราก็ก่อนคนหนึ่ง เราก็ก่อนได้ ขึ้นสนามแล้วไม่ต้องเสียเกียรติ อย่าไปขึ้น ให้เขามองเห็นเสียดีกว่า ไม่ได้ขายหน้านะ ลองขึ้นเวทีแล้วไม่ต้อย โอ๊ย ขายหน้าที่สุดเลยนะ เมื่อขึ้นเวทีแล้วมีอะไรให้พูดกันถึงเหตุถึงผล คิดถึงชิงถึงเขตถึงแดนแล้ว เอาละที่นี้พอใจ ผู้ที่จะอยู่ไปมีอดีตนั้นมากน้อยเป็นเรื่องของเขา เราได้เดินเบิกทางเปิดทางให้เรียบร้อยแล้ว ที่นี้ใครจะเดินก็เดิน ไม่เดินก็สุดวิสัยแล้วนะที่นี้นะ เพราะมันมีทางเดินแล้วนี่ ให้ต่างคนต่างถมสระเรา สระใหญ่ถมขึ้นประการที่หนึ่ง ประการที่สอง ขนน้ำเข้ามาใส่สระให้เต็ม ให้มันชุ่มชื้นด้วยน้ำ